

BALÁZS IMRE JÓZSEF

HG-asszociációk két ülésben

(magántermészetű)

Egyes szám mozaikdarabokból kirakva, apró kavicsokból, mohából, tengerből, kikötők árbocaiból, csupa egyes nézi a vizeket a partról, sorra érkeznek az ismeretlen lények, újabb s újabb, inkább persze régiebb s legrégiebb időkből.

Egyes szám egy lakótelep emeleti falán, messzire látszik a számozott magány, kihangosított, padlótlán félelem a zuhanástól, az elfordított fej, összezárt ajkak, bentről érkező robaj, a szorongás valami mástól.

Hány kavicsal szórták fel a vonatsínek kattogó magányát, hányszor illesztették egybe, hányszor stüllyesztették őket újabb milliméterekkel lejjebb rajtuk zakatoló kerekék?

(bizonyosság)

Nincs bizonyosabb, mint a növények vágya az életre, ha zöldek, akkor arra, hogy zöldek legyenek, ha kedvezőtlenek a viszonyok, elszáradni, amíg újra zöldek lehetnek.

Ha elutazol, felismered a benti tájat, épp egy hídon zakatolsz át sós hegyek felé, ismeretlen nyelven beszélgetnek körülötted.

Felgyúl, kialszik, leoltja, kiteríti reggelig a tájat, az ablakpárkányok kiszöldült, elszáradó dzsungleiben kövek közül világít elő a zöld.

(fekhely)

Bent fekszel a falban, vízszintesen, melléd simulok, álmodom, hideg az érintésed. Mikor kerültél a falba, mikor feküdtél a téglák közé, ott voltam-e én is vagy mindketten álmodtuk?

Drótok vezetnek át a falak fölött, a falakban további rejtett vezetékek, hangok, elektronok, üzenetek haladnak át rajtuk.

Hőszugárzót fordít a fal felé, hogy átmelegedjen az álom, lefektetett falon indul el, és már a plafonon jár; vannak elérhetetlen fekhelyek, csillár mellé felszögezett ágyak.

Bent fekszel, érzem, ahogy lélegzetet vesz a fal, finoman hullámszik, átjuttat álmából egy-egy képkockát a vakolaton túlra, bentről odabentre.

(félszavak)

Kimegy a csaphoz, kezet mos, megtörölközik, ért mindent félszóból is a telefonban recsegő hangokból és zörejekből, esik az eső a telefonban, a vízcseppek megülnek a tükrön, ablaküvegen. Egy félszó hányadrésze fér egy vízcseppebe?

Felhők, dombok, erdőségek húzódnak a szobák között, kezdődik az átkelés, esély sincs rá, ha meg se hallgatod előbb a víz beszédét.

(szén)

A kivilágított szénbányában csónakáztunk a szenes vízben, szikráztak, sötétlettek a falak.

Mélyeket lélegeztünk a szenes levegőből, azt mondják, a szénbánya lépcsőjén gyalog sokkal több szénpor juthat a tüdődbe, mintha az új lifttel mennénk.

Megkóstoltuk a szenes falakat, mindenki így tesz, aki erre jár; ezért egész simák a járatok mellett a tömbök.

Szénszuvenírokkal jövünk fel a napra, fürdővízbe szórható, lámpa fényével szertegőzölögtethető szénrögökkel.